

stor Bidde, idet der ved Siden af Embedsfortabelse for de mere graverende Tilfælde maa for Forseelser af mindre Betydning aabnes Udgang til Anvendelse af Bødestrafte eller simpelt Fængsel. — Med Hensyn til § 136, ved hvis Affattelse man har haft den norske Straffelovs Kap. 24 §§ 24 og 25 for Die, bemærkes særligt, at da der ved Bedømmelsen af, hvad der bør holdes hemmeligt, ikke alene kan sees hen til udtrykkelige Forrifter i Lov eller andre positive Bestemmelser, men der ogsaa maa tages Hensyn til hvad Forholdets egen Væfstenhed medfører, har man anseet det rettest istedetfor den norske Straffelovs „hvad som enten efter Lov eller anden Regel hemmeligt bør at holdes“ at bruge de almindelige Udtryk „hvad der hans Embede vedkommende bør holdes hemmeligt“. At det er en Betingelse for Straffebestemmelsens Anvendelse, at den paagjældende Embedsmand har været eller maattet være sig bevidst, at det, han har aabenbaret, burde holdes hemmeligt, forstaaer sig af sig selv, ligesom det paa den anden Side er en Selvfølge, at Aabenbarelsen af Embedshemmeligheder efter Omstændighederne, navnlig ifølge den Hensigt, hvori den finder Sted, kan indeholde en anden og maaskee større Forbrydelse, t. Ex. en Statsforbrydelse (jfr. Udkastets § 85) eller Meddeeltagthed i en saadan. § 136 omfatter, efter den Almindelighed, hvori den er givet, ogsaa Præstens Krænkelser af den Pligt, der paahviler ham til at fortie, hvad der er ham betroet i Skriftemaal, og Straffebestemmelsen i D. L. 2—5—20, jfr. 2—9—26, maa derved ansees forandret; derimod har det ikke været Kommissionens Mening, at den nævnte Lovartikel i sin Heelhed skulde bortfalde, navnlig forsaavidt Præstens Taushedspligt deri nærmere bestemmes, og den tilføiede Indskrænkning i den Henseende maa kunne faae Indflydelse paa Bedømmelsen af hans Straffskyld, naar det kan antages, at han har staaet i den For- mening, at det, han aabenbarede, stod i Forbindelse med et Forræderi eller en Ulykke, som ved Aabenbarelsen kunde forebygges. Det har iøvrigt været under Overveielse, om der ikke maatte være Anledning til at ombytte Sæns Udtryk „Embedsmand“ med et mere omfattende, saaledes at Straffebestemmelsen

ogsaa kunde komme til Anvendelse paa Andre, som ubesøiet aabenbare Privathemmeligheder, der ifølge deres Stilling, t. Ex. som practiserende Læger, Apothekere osv. ere komne til deres Kundskab. Ligesom der imidlertid i saadanne Tilfælde ikke vilde kunne blive Spørgsmaal om det i § 136 foreskrevne Straffalternativ Embedsfortabelse, saaledes har man fundet overveiende Betænkelse ved at bringe deslige Aabenbarelses af Privathemmeligheder fra private Borgers Side ind under en Straffebestemmelse, der forudsætter en Forsøgning af Sagen som en offentlig Forbrydelse, og man har derfor meent i den Henseende at maatte indskrænke sig til at henvise til det Værn mod sliche Krænkelser af Privatlivets Fred, som indeholdes i Udkastets § 217, idet der ved sammes Anvendelse vel vil kunne tages Hensyn til Grundsætningen i den her omhandlede § 136. — Ved Udkastets § 137 har det Spørgsmaal været opkastet, navnlig i den tidligere Kommission, om ikke en saadan Bestemmelse maatte være overflødig ifølge de almindelige Regler i Udkastets 5te Kapitel om Forførelse til en Forbrydelse. Selve Sæns Indhold, der efter Omstændighederne foreskriver en yderligere Tillægsstraf af Embedsfortabelse, viser imidlertid, at man — og formeentlig med Føie — er gaaet ud fra, at der i det omhandlede Forhold, at forlede en underordnet Embedsmand til en Embedsovertredelse, indeholdes noget Andet og Mere end en Medskyld i den af den forlede Embedsmand begaaede Forseelse; som et særegent kvalificerende Moment fremtræder nemlig her Misbrugen af den overordnede Embedsstilling, der maa ansees at konstituere en særegen Embedsforbrydelse. Dertil kommer, at der overhovedet neppe correct kan være Tale om egentlig Medskyld i en Forbrydelse, forsaavidt det Forbryderiske i Gjerningen begrundes i og ved de særlige Forhold, hvori Gjerningsmanden staaer. Udkastets §§ 138 og 139, der i en noget skyldigere Skikkelse svare til den norske Straffelovs Kap. 24 § 27, ere nærmest at betragte som Supplementer til de foregaaende Bestemmelser angaaende Embedsforbrydelser. Man har anseet det rettest i Straffeloven at optage disse almindelige Regler, hvis Anvendelse i det